

שְׁלֵמוֹת, אֱלֻמוֹתִיּוֹת, יְכוּלֵת - כָּל (אוּמְנִיפּוּטְנִיּוֹת)

איחולים וברכות שמימיות לכולכם, ידידי היקרים. האהבה האלוהית היא כמו אדרת ענקית טווייה בזהב דק, מחלחלת ליקום, עוטפת הכל ואת כל מי שקיים בכל הבריאה. זוהי מציאות קבועה, תמיד נגישה במהותה. רק התודעה המנותקת נכשלת בקליטת האהבה האלוהית ומוציאה את עצמה מהחסד, כביכול. אבל להיות מוסר מחסד הוא רק אשליה. היא הופכת למציאות עבור התודעה הצרה הסבורה שהאשליה אמיתית. ככל שאתם גדלים בנתיב שלכם ומוציאים לנצח יותר ויותר חיבורים עמוקים עם עצמכם, עם מה שיש עכשיו בתוכם, אתם סוף סוף מתחברים עם המהות של עצמכם שזה מצב החסד שתוארתי זה עתה.

היקום הפנימי ביותר שלכם הוא גם היקום החיצוני ולהיפך. בְּאֵמֶת, אין הפרדה ביניהם. ככל שהזמן הוא אשליה, כך גם "בפנים ובחוץ", וכך גם אשליה שאתם מופרדים מן האדרת של אהבה אלוהית, שהוא גם אתם עצמכם, כי אתם חלק מהאדרת/ המעטפת. זה לא רק ניתן לכם, או זמין לכם – אתם זה.

אני יודע, ידידי, אלה מושגים קשים להבנה, שלא לדבר על לחוות במצבכם הנוכחי, מצב שבו התעבות של אנרגיה ותודעה יצרו גרעין קטן, כביכול. אולי אשתמש באנלוגיה של "כיס אוויר" כדי להעביר את הטבע או החיים של החומר. בתוך הים עצום של המציאות האלוהית יש מערכים/מבנים דמויי "כיס אוויר" ותצורות שמיוצרים על ידי מצבי תודעה מסוימים. לאלה שיצרו את העיבוי הספציפי הזה, הנמצאים במצב תודעה זה, הבריאה נראית ייחודית ומבודדת. נראה ששום דבר אחר אינו קיים, משום שאינכם יכולים לקלוט/ לתפוס את מה שנוצר ממצבי תודעה והתפתחות אחרים. "כיס האוויר" בו אתם חיים מייצג את המציאות הנוכחית שלכם. זה יכול להיות "כיס אוויר" שונה לחלוטין עבור אחרים אותם אתם יכולים לראות ולשמוע, אבל שחיים בעולם שונה ויצרו תצורה שונה.

העצמי הגבוה שלכם הוא כמובן החסד האלוהי הניצחי, האֲדָרָת של אהבה, אמת, יופי שחודר לכל הקיום. העצמי הגבוה שלכם מכיר מצבי מציאות שהמיינד המודע שלכם אינו יודע דבר לגביהם. רק במסע אל ההווה הפנימית ביותר שלכם אתם מרחיבים בהדרגה את ההתנסות ואת הידע שמקורם בעצמי הגבוה שלכם, ומאפשרים לזה לחדור למיינד של האישיות המודעת שלכם. במצב המצומצם של התפיסה של התודעה, האמת שהעצמי הגבוה יודע שהיא מציאותית הופכת מעוותת במקצת. לקלוט את הידע של העצמי הגבוה באמצעות מבוך של מודעות האגו הופך את האמת איכשהו לא נכונה.

בהרצאת הערב אני אדבר על שלושה מצבים ספציפיים של מציאות, שבעצמי הגבוה הם יפים, אבל בתודעת האגו הם נעשים לא נכונים, מחוץ למרכז, מעוותים ונוירוטים. על כן עליכם לנטוש תחילה את העיוותים, ברמה של מודעות האגו, לפני שהם יכולים לחזור ולעלות כאמת ברמה עמוקה יותר של מודעות. חשוב מאוד להבין זאת. אתם נאבקים כל הזמן כי אתם תמיד מניחים שמהו נכון או לא נכון, אבל עדיין משהו יכול להיות אמת ברמה אחת ולא אמת ברמה אחרת.

שלושת ההיבטים שאני רוצה לדון בהם הערב הם שלמות, אלמותיות ויכולת- כל. הבה נראה כיצד שלושת המצבים האלה של המציאות משתווים כאשר אתם חווים אותם בתודעה של העצמי הגבוה, וכאשר אתם חווים אותם ברמת האישיות. אני מעז לומר, ידידי, שזה יעזור לכם הרבה מאד אם תוכלו להטמיע את מה שאני מנסה לתת לכם כאן.

נתחיל בשלמות. השאיפה של העצמי הגבוה לשלמות היא כמובן תנועה לגיטימית, משום שהנשמה יודעת שמצב מציאות זה קיים כמציאות חיה ונושמת משל עצמה. עם זאת, השלמות של הישות הרוחנית שונה מאוד, מן האופן שבו האגו תופס את זה. השלמות במציאות היא זרם משתנה ללא הרף. אין בזה שום דבר סטטי. דבר אחד אינו מנוגד לאחר. אמת, יופי, אהבה הם ביטויים משתנים ללא הרף, משתנים תמיד בהתאם לאירוע. לכן השלמות היא מצב נע כל הזמן. אבל תודעת האגו רואה את השלמות כסטטית, מוגבלת מאוד ובלעדית, במקום כוללנית. לכן השלמות מתדרדרת למושלמות. כאשר זה קורה, הדואליות גובה מחיר כבד. דבר אחד נראה טוב, האחר נראה רע.

אתם חייבים לוותר על חתירה לשלמות מנקודת המבט של האגו כדי להגיע באמת לשלמות של העצמי הגבוה. הבה נבחן את המניעים לשלמות בשני המישורים - זה של אישיות האגו המודע וזה של העצמי הגבוה. יחד עם זאת, בואו ונסתכל על חלק מהאיכויות ומהתכונות המופיעות בשני המצבים. המניע - אם יש דבר כזה מנקודת המבט של העצמי הגבוה - להיות מושלם ולרצות שלמות, זו אהבה. ההכרה היא שרק מצב של אהבה טהורה יכול ליצור עוד יצירה, יכול לסייע לתכנית האבולוציונית הגדולה. אלוהים הוא השלמות, ולכן עצמי האלוהי הוא מושלם - בחוכמה, באהבה, ביופי, באחדות, בהכללת הכל ובמציאות המאוחדת שבה מה שטוב ורצוי עבור אחד חייב להיות גם עבור כל האחרים. שלמות אמיתית היא מצב רגוע של הוויה שאין בה פחד, גאווה או רצון עצמי. היא קיימת למען עצמה, פשוטה וטהורה. שלמות אמיתית מעגנת בתוכה מצב של הכרה עצמית עמוקה, המכיל כבוד ואהבה לעצמי באותה מידה כמו לכל דבר אחר בבריאה. לכן אין צורך להוכיח. השלמות פתוחה לרווחה ולא מכירה שום נוסחה ושום חוק נוקשה. חופש פנימי וביטחון מאפשרים לישות להחליט באופן ספונטני מתי להיות רך ומתי לקבוע עמדה נחרצת. אין סנטימנטליות יבבנית המתכווצת מפחד מעימותים. האומץ להסתכן בדחייה לשם העזרה והאמת קיים מבלי להיות בעמדה קיצונית/ תפקיד קיצוני של צדקנות מענישה. התרחבות, נתינה, שמחה והבעות נמרצות של המציאות האלוהית מתפרצות / גואשות במצב של תוקפנות חיובית, כמו גם במצב של קליטות רכה וקבלה. שלמות היא נשימה, כוח חי המרפא, גדל ויוצר כי היא קיימת למען עצמה. במצב זה היא מבטאת כל הזמן מגוון של תכונות אלוהיות, לא רק אהבה, אמת, צדק, יופי, אלא גם עוצמה יצירתית, חיוניות, מספר עצום של ביטויים

של העצמי, שתמיד מתחלפים לסירוגין עבור המטרה המולדת של הפצת המציאות האלוהית אל תוך כל החלל הריק. זהו הסבר מוגבל מאד, יְדִידִי, כי אין בקיים מילים אנושיות כדי לתאר את המצב הזה. כך שעליכם להשתמש ברגשות הפנימיים ביותר, בכישורים האינטואיטיביים של הנפש הפנימית שלכם, להרגיש מה אני מתכוון להעביר כאן.

עכשיו, איך נראית שאיפה לשלמות כשמדובר ברמה של אישיות האגו? מהם המניעים? מהן העמדות? ברור שיש גאווה – הצורך להיות מושלם כדי להיות טוב יותר מאחרים. ההרגשה הזאת לבדה מעוותת את המציאות. כפי שאמרתי לעתים קרובות, כאשר אתם משווים באופן זה, אתם באשליה כי יש מכסה מוגבלת של שלמות זמינה, כך שאתם צריכים לשמור בקנאות את שלכם ולקחת אותה מאחרים כדי להשיג את המטרה שלכם. בו בזמן, מצבו המפותח משכבר הימים של אדם אחר נראה כמפחית אתכם. ניסיון להפוך מושלם על חשבון אחרים כמובן מביס/ ממגר את עצם המטרה שלכם כי שום דבר לא יכול להיות מושלם פחות מאשר חמדנות פנימית, צרות עין, קנאה, שאפתנות הדוקה הכרוכים כאן, שלא לדבר על ההשקפה הלוקויה המוגבלת מאוד של החיים שבה בלעדיות כזו נראית לכם כמציאות.

עיוות נוסף בשאיפה לשלמות ברמת האישיות הוא הפחד מחוסר שלמות פנימי, תחושה נסתרת של חוסר ערך, שאף פעם לא התייצבתם מולה באופן ישיר, להבין, להתמודד בהדרגה עם הפרטים שלה ובהתגלמות/ בביטויים היומיומיים הקטנים. במקום זאת, עטייתם מסכה של מושלמות/ פרפקציוניזם להוכיח לעולם ולעצמכם שחוסר הערך שאתם יראים ממנו וחושדים בו לא קיים. אז הופכת השלמות לפיתרון כפוי/ ניכפה לחוסר הערך שאתם לא רוצים לחוות ולבחון. אז כאן אנחנו מתמודדים גם עם התחמקות ואי אמת. אתם לא אמיתיים במובן שאתם לא רוצים לראות מה אתם מרגישים באמת וחושבים על עצמכם, אלא שואפים להופיע כמי שאתם לא. ברמה של האגו, השלמות הופכת, או שהיא, מְכַנֶּנֶת כלפי חוץ. היא קיימת למען אחרים, לשם מראית העין.

אז אם אתם מחפשים שלמות – מצב אלוהי - במצב של חוסר אמת, החיפוש הכוזב חייב להוביל לעיוות נוקשה, באמת קריקטורה של מצב השלמות האמיתי. גאווה, פחד, יחס/ גישה כזו שיקרית מלאת גאווה ופחד מצביעים על חוסר אמון בטבעכם היותר עמוק. לכן אתם ממהרים להעמיד פנים שאתם במצב מושלם, מבלי שזה יתפתח באופן אורגני. העמדת הפנים של הנראות המושלמת - אשר עשויה להתייחס להיבטים ספציפיים של האישיות ולא כל כך לאישיות בכללותה - מרמזת על חוסר יושר עמוק בצד של העצמי הנמוך. זה באמת לרמות, לרצות לדלג על עבודה קשה של להיות/ להיהפך ל... ולרצות להשיג את התוצאה הרצויה בלי לשלם את המחיר. זה, בתורו, מגביר אשמה ותחושה של חוסר ערך שהיא מפוזרת ולא מזוהה במדויק בהכרה המודעת.

המושלמות הניכפית - או בעצם הפרפקציוניזם - תמיד עיוורת, לא בטוחה, ולכן עם חוקים כובלים. היא משתמשת בַּאֲמָת לעתים קרובות בצורה לא נכונה, בהכללות שאינן תואמות את המיקרה. ואז הופך העצמי לפעמים באופן שגוי לרך היכן שעומות ועמידה על זכות יתאימו / יהיו הולמים, וחוסר

סובלנות, במקום שבו קבלה תהיה הולמת. עבור אישיויות רבות עמדה אחת או השנייה נראית "אלוהית" או "נכונה" ומשתמשים בה באופן עיוור, כי זה הפך מובנה לתוך האישיות. מכיוון שאתם מסרבים להתמודד עם חוסר האמונה העמוק שלכם בעצמכם, אתם תמיד משליכים את זה החוצה ביחס ציני ושלילי כלפי העולם. לחילופין, אתם עשויים לעטות "חזות של אמונה" שיקרית. השיפוטים העצמיים שאתם לא מתמודדים איתם בגלוי, מעוותים את האישיות להיהפך לצדקנית בחומרה כלפי אחרים. דתיים לעתים קרובות מעוותים את המציאות בדרך זו ומסבירים את גישתם הצרה באמצעות דוקטרינות דתיות. או שאתם עשויים לעשות השלכה של פינוק עצמי ואשמה בדרך אחרת, על ידי הפיכה למתירנים יתר על המידה וסנטימנטלים, מפתחים מסכה-עצמית של קבלה מזוייפת, שהיא רק למראית עין.

אתם יכולים לראות בבירור רב, ידידי, שאתם חייבים לנטוש את הטענה לשלמות למען האמת והענווה לקבל את חוסר השלמות שלכם. וזה אכן הסף/ המפתח שאתם חייבים לעבור דרכם על מנת לעשות מקום בהדרגה עבור השלמות הניגלית והקיימת מתמיד של הנפש שלכם, שלמות שתחוו בצורה שונה כל כך כאשר אתם ניגשים אליה בדרך זו. הענווה של ויתור על פרפקציוניזם והכנות לשלם את המחיר עבור התפתחות איטית לתוך ישות מושלמת יותר באמת ובתמים, הם תנאים מוקדמים הכרחיים אשר, למעשה, הם היבטים של השלמות האמיתית שלכם. זה אולי נראה פרדוקסלי, אבל לקבל בענווה את המצב הלא מושלם שלכם ולהתבונן בזה בצורה יצירתית, מועילה, ובמיוחד כדי להבין וליצור קשרים זה כבר ביטוי של האלוהות שבתוכם.

עכשיו הבה ניגש לאלמותיות. שוב, אלמותיות הוא מצב של המציאות שהעצמי הגבוה יודע שקיים. עם זאת, התודעה שמנותקת מן העצמי הגבוה עוטפת אמת זו. תהליך החשיבה המודע מתרגם את המודעות הזו לפחד מפני המוות, בדיוק כמו שהמסר של העצמי הגבוה שלמות אפשרית מגיעה לאישיות המודעת כפחד מחוסר שלמות. הפחד מהמוות אומר, ברמה העמוקה ביותר: "אני רוצה לחוות את המצב של האלמותיות שאני יודע שקיים למרות שאני לכוד באופן זמני ב'כיס אוויר' דואלי של חיים מול מוות- של או/או." בהתנסות הזו, בראייה הזו, כשאתם נמצאים באחד אתם לא רואים את האחר, ואתם פוחדים לוותר על האחד בשביל האחר.

הפחד מפני המוות גם מרמז על חוסר אמונה במציאות המתמדת של כל החיים, כל התודעה. עם זאת, כאשר הרצון העצמי והפחד מניעים את המיינד המודע של האישיות החיצונית, שניהם מחפשים ומעוותים את האמת של האלמותיות כדי להימנע מפחד המוות. אימוץ אמיתות רוחניות כדי להכחיש את ההרגשת הפחד שלכם מפני המוות הוא ביטוי נירוטי. האישיות חוששת לעבור דרך המנהרה של הפחד הזה. רק כאשר אתם ניצבים מול המנהרה באומץ ועוברים דרכה- כפי שאתם חייבים להתמודד ולעבור דרך כל תחושות הפחד - תוכלו לחוות את המציאות של חיי נצח, בין אם אתם נמצאים בתוך הגוף או מחוץ לגוף.

המניע של האמונה באלמותיות משחק כאן תפקיד אדיר. אם אתם מסתירים את הפחד מהמוות, את חוסר האמונה שלכם, ומנתקים את המודעות שלכם מהמקור הפנימי של הפחד החשוך הזה, כי אז הכפייה של האמת מהחוץ לא יעבוד. אתם חייבים לזנוח את האלמותיות ולקבל את התמותה עד שאתם באמת יכולים להיות בני אלמוות.

ועכשיו בואו נסתכל על השלישי של משולש זה: האומניפוטנטיות / היכולת - כל. שוב, המצב האולטימטיבי של המציאות של הנשמה יודעת את כל יכולתה, את האלוהות שלה - יודעת את כוחה לרפא, את כוחה ליצור עולמות וליצור מחדש את העצמי באין ספור צורות שמחה, לפזר צורות אלה וליצור אותם מחדש. אבל האישיות המודעת קולטת במעורפל את מצב היכולת - כל הזה באופן מעוות, כמו שני המושגים האחרים. כאשר מסר מעוות זה ממצב העצמי הגבוה מגיע דרך המשפך הדק של האפיק/הערוץ שקיים אך עדיין צר מאוד, אז הביטוי שלו הוא הטענה הילדותית לאומניפוטנטיות, שכולכם מכירים שקיימת בתינוקות ובהיבטים האינפנטיליים של מבוגרים גם כן. במצב המעוות הזה, הלא-בוגר, הרצון העצמי מכתוב אומניפוטנטציה מוחלטת: "אני רוצה את זה בדרך שלי. אסור שיהיו מכשולים, שום עיכובים, ללא קשר למחירים של האחרים. אני חייב לקבל את הרצון שלי מיידית, ללא תלות בתוצאות." תחושה זו של יכולת - כל של האישיות החיצונית היא התעקשות על פתרונות קסם שאמורים לחסל את הצורך ללמוד ולגדול מתוך התמודדות עם המציאויות שכבר יצרתם, כגון תסכול, כאב, קשיים, מאבק.

ברור שהעיוות הזה הוא הרסני. הוא מרמז על אנוכיות, חוסר אהבה, התעלמות חסרת רחמים מאחרים עד לנקודה של אכזריות וחוסר מציאות - האמונה כי מעשה מוחלט של רצון יכול להעלים מכשולים, כאשר מה שבאמת מתבקש זה ללמוד מהם דרך קבלה ובכך להתעלות עליהם. עיוות זה חושף גם השקפה מוגבלת על מציאות הבריאה, העדר אמון או אמונה, ושוב הרמייה שרוצה להימנע מהעמל של המאבק של הצמיחה.

לכן, זה הכרחי עבור הפרט ההולך וגדל, המתבגר, לנטוש את הדרישה / התביעה לאומניפוטנטיות ולקסם, עם כל התכונות השליליות הטבועות בדרישה זו. אם יש בכם הענווה לקבל את המגבלות שלכם, אתם יכולים לעבור דרך הפתח ולהרחיב בהדרגה את הכוח ליצור. אבל אז זה קורה על רמה אחרת, בדרך שונה לגמרי.

המניע ברמה של העצמי הגבוה לחוות את המצב האלוהי האמיתי של האומניפוטנטיות אין לו שום קשר עם גאווה, רצון עצמי או פחד. הוא לא מדיר אחרים. הוא תמיד כולל אותם. זה כוח חזק ובהיר של ביטוי עצמי שאינו מפר את הזכויות של אחרים. הסוג של האומניפוטנטיות שנוסה/שנחווה על ידי המצב הלא בוגר תמיד מפר את הזכויות של אחרים ורוצה להגביל אותם בעבור כוח גדול יותר שלו, לשעבד אחרים ככלי עבור עצמו. המצב האלוהי של אומניפוטנטיות נהנה מהיכולת - כל השווה/ הזהה של אחרים. לעולם אין מאבק כוח בין ישויות במצב זה.

הבה נראה, ידידי היקרים, איך אתם צריכים לוותר על מצב מעמיד פנים כדי לזכות בו מחדש ברמה אמיתית/ לא מזוייפת. אתם צריכים לאבד את טווח הראייה, באופן זמני, של המטרה. אתם צריכים לוותר על הדרישה שלכם לשלמות האגו, המבוססת על גאווה, השוואה, יוהרה, פחד מהמחסור שלכם. עליכם להיות בענווה כדי לראות את הפגמים שלכם. זה כשלעצמו הוא הדרך הבטוחה והמהירה ביותר לקרב אתכם יותר לשלמות.

עליכם לנטוש זמנית את האמונה שלכם באלמותיות למרות שזה יכול להיות די מדויק, כי למרות האמונה שלכם אתם עדיין לא יכולים להעלות על הדעת את השינוי - המיפנה של התודעה ברמה תחושית וחוייתית - המתרחשת כאשר אתם עוזבים את הגוף. אלה הם עדיין רק מילים עבור כולכם. חשוב שתוותרו על שימוש במילים אלה כשאתם מכחישים אי שקט מעורפל, את החרדה שלכם או הפחד של המצב הלא ידוע כשאתם כופים עליהם עקרונות אמיתיים והעובדות של החיים הגדולים יותר. אתם צריכים להודות בפחד שלכם, בתמיהה שלכם, במצב של החרדה, התחושה של אובדן מוחלט. כי אתם באמת מתעמתים עם קיר שאינכם יכולים לחזור בינתיים. הקיר הזה פרי יצירתכם. זהו תוצאה של הניתוק שלכם והתפנית שהמיינד שלכם עשה ב"כיס האוויר" המסויים של המציאות הדחוסה. מכל מקום, הקיר מתוצרת עצמית יכול להתפורר רק כשאתם מקבלים את נוכחותו ומאפשרים לעצמכם לחוש את הרגשות שהקיר מוציא מכם. אתם לא צריכים לנטוש את הרעיונות, אלא להודות שהרעיונות הם רק רעיונות בשבילכם, שהרגשות שלכם רחוקים מהם ושאתם חוששים מהקיר השחור של הלא ידוע שעליכם לצלוח.

עליכם לעבור דרך קירות דומים של הבלתי ידוע כמעט כל יום בחיים שלכם, אם אתם רוצים לחיות באופן מלא ולא במגבלה עצמית ובמניעה עצמית. ככל שאתם עושים זאת ברצון, כך הקירות יתמוססו יותר, אפילו הקיר הגדול. זה יתאפשר, גם בזמן שחיים בתוך הגוף, לחוות באמת תפנית של התודעה. אתם חוצים קירות של אימה לא ידועה בנתיב שלכם כתוצאה מהמחויבות שלכם לרגשות שהכחשתם: כאב, שנאה, דחייה עצמית, אשמה, זעם, כל גוני הפחד והאימה, כמו גם הרגשות המפחידים עוד יותר של אהבה, מיניות, אושר עילאי, אחדות. כשאתם לומדים לעבור דרך הרגשות האלה, למרות הפחד הראשוני לעשות זאת, אתם חווים חירות חדשה נפלאה, שחרור והעשרה נפלאים. מצב קודם לא ידוע הופך למצב ידוע. אין בזה טוב לספר לעצמכם איך אתם מאמינים שאל לכם לחשוש מרגשות אלה, תוך כדי שנמנעתם מלחוות אותם, ועוברים דרך המנהרה החשוכה שהם נראים ככאלה. רק כשתעברו אותם תוכלו באמת להשתחרר, כך שלעולם לא תחששו מהם שוב באותה מידה. אם אתם חוזרים על זה בכל פעם ששארית פחד של תחושה כשלהי שוב מתרומם, בסופו של דבר אף שארית פחד של תחושה כלשהי לא יישאר. זה אותו דבר עם החשש העצום מפני המנהרה הלכאורה סופית.

כאשר אתם חובקים את ההתפשטות לטריטוריה חדשה בחיי היומיום שלכם - כשאתם מפסיקים לעכב את ההתרחבות שלכם כי יש לכם את האמונה הבסיסית והאומץ להיכנס למצב לא ידוע – אתם הופכים את הבלתי ידוע לידוע. כל חשש לא ידוע, בין אם זה רגש שאתם מציינים כשלילי, או מצב מורחב חדש של התנסות שהוא חיובי באמת, נראה לכם כקיר שחור שאתם חוששים ומבקשים להימנע

(ממנו). ההימנעות מעכבת את זרימת החיים התמידית שלכם מללכת במסלול הטבעי שלהם. אז, על ידי נטישה זמנית של התיאוריה החיצונית של אלמותיות וקבלת הפחד שלכם מתמותה, אתם יכולים לעבור דרך קיר שחור באמת ולקלוט את האלמותיות כעובדה בה התנסיתם. אותו הדבר עם שלמות, עם אומניפוטנטיות - או עם מצבים רבים אחרים של המציאות. זה גם נכון לגבי הרגשות שאתם מפחדים מהם: ברגע שאתם חוצים אותם תוכלו לחוות את המצב שמוכיח באמת שאתם לא צריכים לפחד מהם.

באשר לאומניפוטנטיות, אתם כבר עובדים על זה בצורה מקיפה. אתם מגלים את התינוק שבתוככם הדורש אומניפוטנטיות ופתרונות קסומים. אתם מבטאים את הטענות והרצונות ואת הזעם שלכם כשרצונות אלה לא יכולים להתממש. אתם לומדים לקבל את המיגבלה של האישיות העכשווית שלכם. אתם צריכים ענווה כדי לקבל את זה; אתה זקוקים לאמונה כדי לוותר על מה שאתם מאמינים שאתם חייבים מיד עכשיו, במיוחד אם זו תנועה משכנעת /חזקה שמתעלמת מקצב החיים, בתוככם ובחייהם של אחרים. רק על ידי אותה פעולה של אהבה, אמן, הגינות, יושר וענווה אתם יכולים לאחר מכן לחזור לאומניפוטנטיות בצורה חדשה ושונה לגמרי. אתם מגלים, באופן הולך וגובר, עוצמה חדשה, כוח יצירתי חדש, יכולות חדשות, כישורים אינטואיטיביים חדשים שמעולם לא חשבתם לפני כן כאפשריים. הם תוצאה ישירה של ויתור על הגרסה השקרית של שלמות, אלמותיות, יכולת- כל ומצבים אחרים שבהם אתם צריכים להתפתח בהדרגה.

אתם יכולים לראות, ידידי, כאשר מצבי המציאות ברמת האמת הקוסמית והבריאה מסתגלים דרך הפתח המוגבל לתוך אישיות האגו והאישיות המודעת שוגה בהבנתם ומעוותת אותם, מצבים שהם האמת האלוהית הופכים לשקר ולביטויים נוירוטיים.

הבלבול של האנושות של מצבים אלה בנקודה זו של הזמן שלכם, של ההיסטוריה שלכם, הוא מאוד משמעותי. הבה נשפוך אור על התנועה ההתפתחותית / האבולוציונית מבחינה זו. בזמנים קודמים, כשהדת היתה מיוצגת מאוד בחיי האנושות, האמת המשוערת / המתבקשת אז התקבלה. האנושות, בשלב זה של התפתחותה, היתה צריכה לשקול את העקרונות האלה תחילה באופן אינטלקטואלי, לא מוכנה להתמודד איתם מבחינה רגשית. זו היתה התחלה נחוצה בשלב מסוים של התפתחות. זה תמיד כך: תחילה צריך לשקול רעיון חדש לפני שאפשר לשלב אותו לתוך המודעות העמוקה יותר. הרעיונות החדשים, האמיתיים, חייבים לבוא מבחוץ כדי לסייע לפתיחת הערוץ, כדי שהאני הפנימי יוכל לאשש / לאמת אותם דרך התנסות.

נוהים / תומכים מפותחים יותר של התנועות הדתיות הפנימיות ידעו תמיד שמצבי שלמות אלו היו קיימים בתוך האנושות כפוטנציאל להתממש. הם תמיד ידעו שאלוהים הוא בפנים והם תמיד סברו כך. עם זאת, באותו זמן, זה לא יכול היה להיות יותר מתיאוריה וממטרה רחוקה. אמת זו היתה אז לא מובנת, יוצגה שלא כהלכה והשתמשו בה בצורה לא ראויה בידי האגו הגאה, המתנשא, המפחיד, כך

שהשלמות נכפתה, העמידה פנים, מְצָנָה בעונש, כדי לשכך את הפחד מלהתמודד עם אותם שורשים של האישיות שבהם מצבי שלמות אלו עדיין לא יכולים להתקיים.

התעללות ושימוש לרעה אלו, בריחה מסוכנת זו מהצעדים ההתפתחותיים הנדרשים, חייבה תנועה חדשה בהיסטוריה שלכם, שהגיעה עם הפסיכולוגיה. כשהפסיכולוגיה התפתחה, היא זיהתה את הביטויים המעוותים כפתרונות פסאודו אשלייתיים /מתעתעים וציינה אותם כמצבים נירוטיים שהאדם הבוגר נטש באופן טבעי, לפחות במידה מסוימת. באמצעות פסיכולוגיה, אפשר להוביל אדם לקבל את המגבלה שלו או שלה, חוסר השלמות ואת התמותה.

אך בסופו של דבר, גם התנועה הפסיכולוגית החשובה הזאת החלה להתדרדר כתוצאה של המצב הדואלי. היא איבדה את מבט הראייה שעוד צעד נוסף היה קיים. יש עדיין רמה נוספת שבה השקר נעשה שוב נכון. השלישייה של שלמות, תמותה, אומניפוטנציה באמת קיימת, ולכן הכחשה מוחלטת של מצבים אלה על ידי הפסיכולוגיה היא שגויה באותה מידה, אם כי בהתחלה זה הכרחי כדי לעקוב אחר עקומת הצמיחה.

בעידן החדש, הכל מוביל לגילוי של והיתוך/ מיזוג עם הרמות הפנימיות - מיזוג של סוגי הדואליות, של עקרון האו/או. אתם תמצאו שאתם גם לא מושלמים, וגם לא מוותרים על שלמות לתמיד. אתם גם לא בני אלמוות, וגם לא מוותרים לנצח נצחים על אלמותיות. אתם לא כל יכולים, וגם לא נשארם מוגבלים ומופרדים לתמיד. אתם תגלו שאמיתות שונות מתייחסות ל/ חלות על רמות שונות. במישור החיצוני של האישיות שלכם, אכן אתם לא מושלמים, אתם אכן בני תמותה, אתם אכן רחוקים מלהיות כל יכולים. אבל שלמות מוחלטת, אלמותיות ואומניפוטנציה כבר נמצאים בתוכם. רק כאשר אתם נוטשים את ההתעקשות שיהיו ברשותכם, אפילו מיד תדעו מה מושלם ומה לא מושלם, מהם החיים ומהו המוות, מהו כוח ומהי חולשה.

כאשר אתם נמצאים בבלבול הדואליסטי, אינכם יודעים. לעתים אתם חושבים שאתם יודעים מה זה מושלם ולא מושלם, אבל אתם לא ממש יודעים, כי אתם חסרי הבנה ולא יכולים לראות מספיק רחוק בתוך תגובות השרשרת; אתם לא קולטים את הדינמיקה. לעתים קרובות אתם מאמינים שמהו מת, כאשר זה חי באמת, ומשהו בחיים כאשר זה באמת מוות. לדוגמה, כאשר אתם ממיתים את הכושר להרגיש ואת היכולת באופן עמוק לרטוט עם החיים, אתם חושבים שאתם חיים ואתם חושבים שלחמוק דרך השער פירושו להיות מת. אפילו במהלך החיים בגוף, אתם סבורים שלחוות כאב ואימה - או את חוסר הערך הדמיוני שלכם - זה מוות, זה יחסל אתכם. כאשר אתם מגייסים את האומץ לעבור את זה בצורה אמיתית, תמצאו שזכיתם בחיים חדשים. למעשה, אותם רגשות של ממש שחששתם מהם כמו המוות עצמו מכילים הרבה מאנרגיית החיים והחיוניות שהימתתם בכוונה. אז אתם רואים, ידידי, אפילו הידיעה מה הוא האחד ומהו השני אינו יכול באמת להיות אפשרי ברמה של האישיות, של מודעות המיינד עכשיו. בכך שאתם יודעים זאת, אולי תלמדו בשמחה לא להתעקש עוד על השלמות המעוותת, האלמותיות והאומניפוטנציה שגדלים מתוך פחד, חוסר אמונה, שנאה עצמית ראייה

מוגבלת, גאוה, חוסר סבלנות, חוסר אמון. תלמדו לנטוש אותם, כאשר אתם עוברים דרך הרגשות היוצרים את הדחיפות להיות במצבים אלו. כך תוכלו לחצות שערים, מנהרות וקירות.

נקודה נוספת על החיבור בין המיינד המודע לבין העצמי הגבוה : כפי שאתם יכולים לקלוט בבירור מן האמור לעיל, כאשר החיבור הוא חלקי, ואם העובדה שזה רק קשר חלקי אינו מובן בבירור, עלול להתרחש נזק. אותו תהליך שהסברתי עם שלושת ההיבטים האלה יכול להתקיים בדרכים רבות אחרות. אני לא מתכוון לרמוז כי המיינד המודע לא צריך לנסות להתחבר עם העצמי הגבוה. להפך, כמובן. אבל מה שחשוב לדעת זה שהפְּתָחוּת יפה באזור אחד היא לא ערובה לכך שהפְּתָחוּת דומה קיימת בכל התחומים האחרים. יש בני אדם שביססו חיבור /קשר טוב עם העצמי הגבוה שלהם. באזור זה יש להם אולי אפיק זורם ויפה היכן שהאל הפנימי אכן נותן השראה, מדריך ומנחה את המיינד המודע. עם זאת, אם האישיות המודעת מאמינה אם כך שהוא או היא עכשיו באמת "בטוחים" ויש להם את החיבור בכל התחומים, זה יכול להפוך לסכנה. כאשר קיים ניתוק, האפיק /הערוץ אינו פתוח ולא יכול לעבור / לצאת, לא משנה כמה פתוח ואמיתי זה יכול להיות בתחום אחר. זו טעות גדולה להניח כי ערוץ פתוח מבטיח כי הוא יכול באמת להורות או אפילו להצביע על נקודות העיוורון שעדיין קיימות באישיות. היכן שהאישיות עדיין חסינה, חסומה, הגנתית, ויש לה אינטרס לא לדעת או להודות בגישה זו, הערוץ הפתוח לא יכול לתפקד.

זוהי נקודת סכנה מסוימת על הדרך לפתיחת האפיק. רבים היססו/ התנדנדו כאן. לפני שנפתח אפיק כזה, סכנה זו אינה קיימת באותה מידה. כי אז קיימות סכנות אחרות. אבל ברגע שאפיק של מישוה נוסד, האדם בדרך כלל מאמין שהעצמי האלוהי שפועל ומתקשר בצורה כה יפה יכול להצביע על כל נקודות העיוורון שלו או שלה. אדם כזה יהפוך להיות סגור בתוך עצמו. הגאוה הנותרת עלולה לסגור אותו או אותה לכל עזרה מאחרים, שעשויים להצביע טוב יותר מה שהאפיק לא יכול לחשוף. עכשיו כשיותר מכך חווים את האפיק הזה המתעורר מחדש כמקור עצום של שמחה ועוצמה, תנו לי להזהיר אתכם במיוחד על זה, כדי שתוכלו למנוע את המכשולים /המלכודות. מְחַדְּשִׁים ומתקשרים רבים שהיו מפותחים מבחינה רוחנית התדרדרו מאוחר יותר בגלל הבורות של הדינמיקה הזו. האל הפנימי לעולם אינו כופה דבר מה על העצמי, שהעצמי אינו מחפש באופן פעיל. זהו חוק שמעולם לא מופר, ובגלל זה כל כך חיוני להמשיך את הנתיב עם הלפר ועם חבריכם בקבוצות - אולי במשמעות אחרת - עוד יותר לאחר שהאפיק מתחיל לעבוד.

שאלו את עצמך עמוק בפנים, איפה אתם עדיין מתנגדים ומגנים, איפה אתם נאחזים ויש לכם עניין לא להכניס שום דבר שעלול להיראות מאיים עליכם. בה במידה שאתם יכולים להכיר שגישה כזו קיימת, אתם כבר עדיפים, כי אז יש לכם את הכלים לעבוד על זה ויכולים להבין שזה מגביל את תפיסת המציאות ואת האפיק שלכם לעצמי הגבוה. גם כאשר האפיק הפתוח כבר פועל, ההודעות שלו עשויות להיות מתורגמות שלא כהלכה ומנוצלות לרעה כדי להנציח את ההתנגדות. עיוותים אלה קיימים לא רק ביחס למשולש של שלמות, אלמותיות ואומניפוטנטציה, אלא בתחומים רבים של החיים, רבים מדי למנות. הֵיוּ מודעים לאפשרות זו! התפתחות חלקית/ לא גמורה ומצב חלקי של פְּתִיחוּת, מצב של

מיגננה, מעוות את המסרים מהאני הגבוה, בין אם הם באים בכמיהה, בהשתוקקות שאיננה ניתנת לביטוי או בהוראות בפועל ובמילים.

הנתיב שלכם הוא אכן מיזם מבורך, מבורך. לו רק יכולתם לראות את ההבדל בנוף הפנימי לאחר השלבים הראשונים שכבר ביצעתם - והצעדים הראשונים הם תמיד הקשים ביותר! ולו רק יכולתם לראות את הנוף הפנימי הנהדר והמורחב יותר שיהיה הבית שלכם כאשר המחויבות שלכם לעצמכם באופן מלא ולאמת של כל ישות מתחדשת כל הזמן ומושרשת בכם, אם תלמדו לתת אמון בתקופות של חושך בחיים שלכם, תקופות ממשיות אלו יתקצרו - וכבר מתקצרות - כשהנתיב שלכם בהתקדמות. הן נהיות פחות מפחידות ופחות תדירות. המשיכו במסע היפה שלכם, אין טוב ממנו. כולכם מבורכים באופן האפשרי העמוק ביותר. אתם לוקחים על עצמכם / מביאים ברכה מורחבת לכל צעד בדרככם, באהבה ובאמונה. היו האלוהים שלכם.

נערך על ידי ג'ודית וג'ון סאלי

תרגום: חווה אילון

למידע איך למצוא ולהשתתף בפעילויות של נתיב ההתמרה ברחבי העולם, אנא כתבו The Pathwork® Foundation PO Box 6010 Charlottesville, VA 22906-6010, USA Call: 1-800-PATHWORK, or Visit: www.pathwork.org

ההודעות הבאות נועדו להדריך אתכם בשימוש בשם RPathwork ובחומר המובא בהרצאה זו. שם רשום לצורכי מסחר ומתן שירותים RPathwork: נתיב ההתמרה הוא סימן רשום בבעלותה של Pathwork The Foundation הקרן לנתיב ההתמרה ואין לעשות בו שימוש בלי היתר מפורש בכתב מאת הקרן.

הקרן עשויה, על פי שיקול דעתה הבלעדית, לאשר שימוש בסימן RPathwork על ידי ארגונים או בני אדם אחרים, כגון ארגונים מסונפים וסניפים.

זכויות יוצרים: זכויות היוצרים לחומר של – Guide Pathwork המדריך לנתיב ההתמרה – הם רכושה הבלעדי של קרן. Pathwork

שכפול הרצאה זו מותר רק עם עמידה בתנאים של מדיניות הסמל המסחרי וסימון המוצר וזכויות היוצרים של הקרן, אך אין לשנות או לקצר את הטקסט בשום צורה שהיא, וגם אין להסיר את סמלי זכויות היוצרים, הסימן המסחרי וסמל המוצר או כל הודעה אחרת. גביית תשלום מותרת אך ורק על עלויות השכפול וההפצה. כל אדם או ארגון העושים שימוש בסמל המסחרי של הקרן לנתיב ההתמרה נחשב כמי שהסכים לעמוד במדיניות הסמל המסחרי, סימון השירותים וזכויות היוצרים של הקרן. להשגת מידע או עותק של המדיניות, נא ליצור קשר עם הקרן.

by Eva Broch Pierrakos ©
1996 The Pathwork® Foundation (1996 Edition)